

Зрѣятъ ябълкитѣ по градинитѣ, надуватъ се отъ сладость ꙗѣшитѣ по бустанитѣ, кипи весело боютъ въ гърнето, пекатъ се хлѣбоветѣ въ фурнитѣ, и коритѣ имъ се пукатъ отъ гордость, че сж толкова сладки, ама никой не идва при Савата да му каже: — Отвори си, Сава, устата и лапай!

— Плащай, Сава! — викатъ всички. А Савата си нѣма парички.

И затова трѣгна Сава по свѣта да си търси късмета. Вървѣ, вървѣ, стигна до една овощна градина. Гледа до оградата на градината едно момче седнало между две пълни торби и мисли ли, мисли. А до него едно магаренце пасе ли, пасе.

— Ей, момче, какво правишь тукъ? — попита го Сава.

— Мисля, че скоро ще ямъ бой, бате.

— Защо ще ядешъ бой?

— Защото татко и дѣдо ме пратиха съ магаренцето да набера

ябълки и круши, и азъ напълнихъ торбитѣ, ама сега какъ да ги кача на магарето? Ако сложа отъ едната страна най-напредъ ябълкитѣ, тѣ ще натежатъ, магарето ще падне на лѣвата си страна и ще ги смачка. И татко ще ме натупа. Ако сложа отъ другата страна най-напредъ крушитѣ, тѣ ще натежатъ, магарето ще падне и ще ги смачка. Тогазъ пъкъ дѣдо ще ме бие. И тѣй зле, и инакъ зле. Нѣма спасение.

Засмѣ се Сава.

— Че защо не вземешъ да ги покачишь и дветѣ торби отведнажъ? Вържи ги една за друга и заедно ги преметни на гърба на магарето. Така то нѣма да падне ни налѣво, ни надѣсно.

— Я, истина! — извика момчето радостно — и то покачи дветѣ торби заедно на магарешкия грѣбъ, магарето си остана право, здраво, и момчето весело го подкара.

— Хей, бате, — извика то на